

Nagelaten gedichten

Ex codice Ravensteiniensi: Ulixes et Sirenes

ofwel

Uit het Ravensteinse manuscript: Odysseus en de mok[kels]

Ik zing oe de lof en de roem van Odysseus
die knaap, die waar uit en de zaak, die liep mis thuis.
Zun vrouw waar de poepschonne Penelopeie
doar wouwe un hele klocht kerels mee vrije.
Die kerels, die zate in buskes beneje,
maar eerlijk, gin mins het 'r mit 'r gevreje.
Ze zaat vur dur weefrekske op dur gemak
en woof vur dur vader 'n begraffenispak.
Dè pak, dè moes af vur dè ze ging huwe,
mar iedere naacht wier dè pak wer un kluwe.
De vrijers, die kregre dè gauw in de smieze
en zeie: 'Zeg, zus, ge moet dele of kieze.
Wijs eindelijk us unne kerel van ons oan,
want 't tippelt al hard op un fajjesement oan.'
De vrouw docht: 'Odysseus, die zou ze wel krake,
mar die zaat te borrele bij de Phaeake.
Hij lulde mar over zun moordavunture
en legde doarmee heel de troep in de lure.
Van een zo'n verhaal zulde nou goan geniete,
en wel 't verhaal van de zwevende griete.
Die hadde un huske op un stuk eiland
en vlak in de buurt nog un soortement weiland.
Dè eiland, dè laag in un schonne pesisie
en noit zaagde 'r erges de zedepelisie.
En botte, die lage in 't weike wel honderd
van kerels, die hartstikke waren bedonderd.
Want as de Sirene hun stem liete klinke,
dan wisse ze ieder doarmee te verlinke.
'Let op,' zin ze, 'dè ge oewe kop bè mekoar houdt.
Wie acht sloat op 't mooie Sirene-muziekske,

veraandert, vur det ie 't wit, in een kliekske.'

Odysseus zin: 'Ik ben genoeg be de pinke,
polutropos is toch zo iets as de linke,
ik zal me dur echt hier nie in loate stinke.'
Hij richtte 't woord tot zun scheepskameraje
en zin: 'Let nou op of we zijn vur de haaie.
En loat oe nou werkelijk echt nie verleide
dur 't schonne gezang van die zwevende meide.
As maatregel tege de slechte berichte
zie ik me verplicht om oe ore te dichte.
Mij zelf moette dan oan de vlaggemast rijge,
want anders, dè vuul ik, vergeet ik mun eige.
Toen het ie met smeervet hun oore verduisterd,
want anders dan hadde ze stiekem geluisterd.
En toen ie sting, riep de stuur, want dè mocht,
kik doar us, oan bakboord, un heel grote klocht.
De vliegende griete, de krenge, de haaie,
probeerden Odysseus met smoesjes te paaie.
Ze riepe: 'Odysseus, kom, loat oe nie kenne,
en loat oe bij ons nou us lekker verwenne.'
Odysseus, die noit dur zo iets was bekoord,
riep: 'Krijg mar de klere, stik mar de moord.'

Dichters

Dichters, dichters, ach hoe pover
is datgene wat gij maakt,
zwoegend tot na twaalven over
poëzie die niemand raakt

Wie zichzelf als verzenschrijver
niet tot anderen wil richten,
die zal ondanks al zijn ijver
nooit een kloof met woorden dichten.

Poëzie is taalgeflonker
dat de mensen kan verbinden,
maar wie zal in 't stikkedonker
ooit de weg naar de ander vinden?

Dichters die er niet naar streven
barre nonsens te ontwijken
zullen, hoe ze zich ook geven,
't hart van de ander nooit bereiken.

Waarom je tot iemand richten
in orakeltaal? Te schamel
is de weerklank van gedichten
vol autistisch woordgestamel!

Wie een vers schrijft dat zelfs Fens
niet kan duiden of verklaren
is geen dichter en geen mens,
maar gewoon een halve gare.

Elk gedicht van dit soort barden
zucht en kreunt in zijn gebinten,
een constructie van verwarde
kronkelige labyrinten.

Duister schrijven is een zonde
die men zwaar behoort te straffen:
zelfs de kwaaieste kettinghonden
denken na voordat ze blaffen.

Wie hardnekkig wartaal voorstaat
en maar doordaaft zonder voorbeeld,
zo'n poëet is al bij voorbaat
tot de wiegedood veroordeeld.

Wat in godsnaam heb je aan woorden
die gedrenkt in hermetisme
slechts nog zin verkrijgen door de
kokerblik van 't solipsisme.

Niemand zal ontkennen dat er
raadsels zijn die 't leven kleuren,
maar de grote vraag is wat er
met die raadsels moet gebeuren.

't Is een schande dat die lieden
die slechts nonsens genereren
hun verwrongen en stupide
schrijfsels durven publiceren.

'Toch zijn dichters zeer in tel
en hun faam ontstaat niet zomaar!
Ja, men kent hun naam, dat wel
maar hun boeken kopen, ho maar!

'Toch is 't oordeel der kritiek
meestal positief en prijzend.'
Ja, maar 's grote leespubliek
is in meerderheid afwijzend.

'Toch wordt dat soort dichtwerk zeer
hoog de hemel in geprezen.'
Ja, maar toch blijkt keer op keer
dat men 't prijst, maar niet wil lezen.

Poëzie is peinzin, voelen,
gloeien en ontvlammen.
Weg dus, weg dus met die koele
bundels vol met cryptogrammen!